

Margareida - Eweis de Aizaba - A Crema 30 abril do 1953 (1)

Dr. D. Cesar Alvarez
Paris

Meu bon e xareroso amigo:

Beño a tira do 14, Sata inescrincible fonte de illusions que tan auro se rebartori, dando nasencias a desencontos e angustias terribres. ¡oh mais non se lembrat, toda que esqrencias non é goibre!

Abégramme as noticias que me das da publicacion dos volumes de goerias dos nozos mais conados mestres no arte. Non te maximas con que debzo agardo a realizacion da vosa maniboria obra, mas que vos desseo o exito de que todas necescentes e de que é tan digna a vosa terra; marque a moa parte dos seus deshegados fillos non merezgan mais que goais moitos goais.

Donche grarias pola avasacion que me fixeches emul da composicion "Xudas" de Engrís. Ven a me confirmat na minha creencia de que se referia a Anton Velhar Ponte que fisicamente esta retratado nela. Agora esperareche o for que aguntat que aludia a Segobdo Pedreira.

Cando Engrís fixo era cativa - moito antes de que for publicada no homiño da coleccion "Terra a Noza" imprentada no Noroeste - traballaba eu, como sabes, na composicion de Engrís. Amostronima e dixenlle que na mela o retrato de Anton, a que me non gretaba a min golutira de nos dividir en ves de nos unmandes, que examos poucos para hostar coa indiferencia da grande masa inxanibre e dos moitos contrarios ao nozo axedrisimo. Daquela aseguronne que se habia querido personificar na min composicion o espirito dos nozos contrarios, pensando mais que en ninguen no fato que composon Bedreira, Riquerra, Mardeira, Celso Garcia de la Riega e outros que non facian mais que guerra a Mexguia e os bantidanos da "Cura cultiva".

Creino, inda que non de ches comendo. Agora tñ re-
forzados a miña sogrita. Ben sabes como era Singris,
moi bon, moi senibre, e tamén moi tranquilleiro. Condu-
ciase sempre por fechos violentos do seu corazón e do seu
carácter, un pouco dado aos egoísmos exclusivistas e os drama-
das imperiosas da fortuna e da envexa. Eu querías ben a
zárdalle ley, mas reconozgo tamén os seus defeitos, e anos
inxustificadas xenerosas e o se sentir tan pronto amigo
coma enemigo de calquera. Padeira da doenza espiritual tan
xeneralizada, goba moza disgraia, nos literatos da nova terra,
que tantos gobernios ten causado e causa, como tantas amovendo.

Dixome a Leandro, que lle disgraia o non te ter respaldado
esta moi ocupado, pois leva sobre ches de contabilidades de
casas de comercio e ten moito labor. Siqñ a vida che dura
para os que non temos capital. Eu redimime do traballo porque
meime agotado e perdendo saúde; agora, xubilado, foxerme
ben, e inda que non sobrado de recursos vex vivindo modesta-
mente na miña casuga da aldea. Nesa, tamén, a vida
coido qu' é ruda e dificultosa, mas tñ tes alento de limitador
e suceso máis saúdo adiante a triunfos. Alegroume velo.
Bos é un gran gozo; eu sempre sentim admiración polos
franceses; e París é grande cousa, algo de enlaxa que
nos os honildes labregos galegos non stinamos a nos ex-
plicar. As fotos que me mandaches con unha maravilla.
Débete sentir feliz coese enxorio. Pas ten en non nos.

Se necesitas algunha coiza máis de goceiros de calquera
dos nosos escritores, non tes máis que mo decir, e trataré de axudar
por tñ, a goba tñra.

Foi boa zarda a morte de Enrique Olevada, non como est-
mos. Todos temos que ire indo. Moitos anos con xa os idos do noso
tempo; que lle vamos facere!

Recibe unha forte saúdo con axuda do teu vello
amigo

Enrique Parra